

Arrest

nr. 226 099 van 13 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DONNE
Grotestraat 291
3850 NIEUWERKERKEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. DONNE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 oktober 2011 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 oktober 2011 om internationale bescherming. Op 10 augustus 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Limburg, afdeling Hasselt, van 29 september 2016 wordt verzoeker wegens diefstal met geweld met verzwarende omstandigheden, verkrachting en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging veroordeeld tot (onder meer) een gevangenisstraf van vijf jaar.

1.3. Bij schrijven van 6 september 2018 verzoekt de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) omwille van de hierboven aangehaalde veroordeling.

1.4. Bij een aangetekende brief van 22 oktober 2018 roept de commissaris-generaal verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 12 november 2018.

1.5. Op 17 januari 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 januari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Barigaw in de provincie Ghazni. U bent Hazara van etnische origine en bezit de sjjiitische geloofsovertuiging. U was minderjarig bij aankomst. Op jonge leeftijd verhuisde u naar Shenyā Qala in het district Nawur in de provincie Ghazni. Enkele jaren gelden kwamen uw ouders om het leven in een auto-ongeval. Sindsdien werd u opgenomen in het gezin van uw oom J. (...) en zijn vrouw S. (...) die eveneens in Shenyā leefden.

U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omdat u bij een eventuele terugkeer problemen vreest met de taliban en de Kuchi's (Pashtunse nomaden) in uw regio. Uw regio wordt immers al enkele jaren gekenmerkt door gewelddadige conflicten tussen de hazara's en de kuchi's. Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u bij een checkpoint door taliban fysiek mishandeld. Enkele weken later was u van de opgelopen letsels hersteld. U had het ook regelmatig aan de stok met Kuchi-jongeren in de regio. Verder haalde u aan dat het leven bij uw oom en tante moeilijk en hard was. U diende veel te werken en uw tante behandelde u onheus. U wilde tevens de mogelijkheid benutten om scholing te genieten wat in de huidige omstandigheden niet mogelijk was. Om uw vertrek uit Afghanistan mogelijk te maken verkocht u met instemming van uw oom de gronden die u rechtmatig toebehoorden na het overlijden van uw vader. In de lente van 2011 vertrok u van Ghazni naar Kandahar en reisde zo verder naar Europa. Na enkele maanden reizen kwam u aan in Griekenland en u reisde vervolgens in korte tijd door naar België waar u een dag na uw aankomst een verzoek om internationale bescherming indiende, i.e. op 7 oktober 2011. U legde geen documenten voor ter staving van uw identiteit of asielrelaas. Uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) was u kwijtgeraakt op weg naar Europa.

Op 13 augustus 2012 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), die oordeelde dat u voor de aangehaalde asielmotieven niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus.

Op 29 september 2016 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van 5 jaar (waarvan 30 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar) voor twee feiten van diefstal met geweld met verzwarende omstandigheden, de verkrachting op een meerderjarige en de aanranding van de eerbaarheid met bedreiging gepleegd op een meerderjarig persoon.

Op 7 september 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U had op 12 november 2018 een persoonlijk onderhoud op het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. U legt uw Afghaans paspoort geldig tot ... neer, een attest van uw gezinssamenstelling, een begeleidingsattest dd. 7 november en 12 november 2018, een kopie van uw Belgische verblijfskaart, enkele e-mails ter ondersteuning, uw onderhuurcontract, uw tewerkstellingsattest, een verklaring eer van uw vertrouwenspersoon, het bericht van uw voorlopige invrijheidstelling, een brief van het OCMW Hasselt, een verslag van de probatiecommissie, de beslissing van het comité sociale dienst Hasselt, schooldocumenten, uw aanvraag voor werkloosheidsvergoeding, een overeenkomst van de VDAB, een brief van het CAW Hasselt en documenten over uw arbeidsovereenkomst. U stuurde na uw persoonlijk onderhoud nog twee mails met linken naar websites waarop de situatie voor Hazara's in Ghazni besproken wordt.

B. Motivering

Op 13 augustus 2018 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank te Hasselt d.d. 29 september 2018. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot 5 jaar gevangenisstraf (waarvan 30 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar) voor twee feiten van diefstal met geweld met verzwarende omstandigheden, de verkrachting op een meerderjarige en de aanranding van de eerbaarheid met bedreiging gepleegd op een meerderjarig persoon.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten had moeten zijn. Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de Correctionele rechtbank te Hasselt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u op 29 september 2016 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Hasselt omwille van uw betrokkenheid bij twee feiten van diefstal met geweld gepleegd onder verzwarende omstandigheden. Zo hebben u en uw kompaan een slachtoffer van 's nachts van haar fiets getrokken en haar doen geloven dat jullie gewapend waren, dit alles met de bedoeling haar een geldsom van minstens 5 euro afhandig te maken. Voorts was u ook betrokken bij een diefstal waarbij het slachtoffer door uw kompaan vastgenomen werd, de mond gesnoerd werd en ondertussen beroofd werd van de inhoud van haar draagtas. U werd blijkens hetzelfde vonnis tevens schuldig bevonden aan het plegen van het misdrijf van verkrachting en het misdrijf van aanranding van de eerbaarheid met bedreiging op een meerderjarig persoon.

De correctionele rechtbank achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en stelde uitdrukkelijk, bij het bepalen van de strafmaat, rekening te houden "(...) met de ernst van de feiten. Er is in hoofde van beklaagde sprake van een totaal verwerpelijk gedrag, met een totaal gebrek aan respect voor niet alleen de materiële eigendom van anderen doch tevens voor hun persoonlijke fysieke integriteit.)"

Het hoeft geen betoog dat uw handelingen, in casu twee diefstallen met geweld, verkrachting en aanranding van de eerbaarheid met bedreiging niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. De door u gepleegde misdrijven, waarvoor u werd veroordeeld op 29 september 2016, dienen bovendien, gelet op de aard van de feiten en de wijze waarop de misdrijven gepleegd werd, waarbij geweld of bedreiging niet geschuwd werd, gekwalificeerd te worden als ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet betwijfeld worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf gepleegd heeft in de zin van artikel 55/4, § 1, c van de vreemdelingenwet. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 12 november 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

U verklaart dat u veel spijt heeft van uw daden (CGVS, p. 13). U zat toen in een kwetsbare situatie en ging om met slechte vrienden (CGVS, p. 11) en deze hadden u op het slechte pad gebracht. U heeft zich intussen herpakt en wil zich inzetten voor de Belgische samenleving (CGVS, p. 10-11). Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent niets wijzigen aan het feit dat u in België veroordeeld bent voor ernstige feiten. Betreffende uw verklaarde goede integratie (CGVS, p. 10-11) in België (welke u staaft aan de hand van verschillende documenten) dient opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op basis van uw integratie in België dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.

U verklaart ook niet naar Afghanistan terug te kunnen keren omdat het in uw regio van herkomst, de provincie Ghazni, onveilig is en er oorlog heerst (CGVS, p. 8). U vreest ook dat u problemen zal kennen omdat u in Europa heeft verbleven (CGVS, p. 8). Deze vrees berust op een louter vermoeden. U haalt geen enkel concreet element dat hierop wijst aan. U heeft dit slechts vernomen "via de sociale media", zo beweert u (CGVS, p. 9). Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar een algemene situatie geen concrete redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden door de taliban of anderen. In het Easo-rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt trouwens gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geviséerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de bevolkingsgroep der Hazara's behoort.

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw Afghaanse paspoort toont uw identiteit aan en deze wordt door het CGVS niet betwist. De overige documenten gaan over uw integratie in België en voegen verder niets toe inzake uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten opzichte van Afghanistan.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet teruggestuurd mag worden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst naar punt 155 van het *"Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"* van UNHCR en laat het volgende gelden:

"Er werd in casu door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de positieve punten die verzoeker heeft aangehaald.

Daarnaast merkt verzoeker op dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing op 13.08.2018 aan hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Het vonnis van de correctionele rechtbank te Hasselt wordt door verwerende partij foutief gedateerd op 29.09.2018, dit moet 29.09.2016 zijn.

Welnu, het getuigt niet van behoorlijk bestuur wanneer een Overheid bijna twee jaar na het in kracht van gewijsde gaan van een vonnis van de correctionele rechtbank wegens een beweerdelijk ernstig misdrijf, desalniettemin toch overgaat tot toekenning van de subsidiaire bescherming om vervolgens vlak nadien een procedure tot intrekking op te starten en uit te spreken.

Aldus is de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het middel is dan ook gegrond : de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van "het verbod op retroactieve bestraffing" en van artikel 2, eerste lid, van het Strafwetboek.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In casu werden de feiten die aan de basis liggen van het vermeend 'ernstig misdrijf' gepleegd op 13.02.2015 en 8.03.2015.

De wetswijziging die geleid heeft tot het huidig art. 55/5/1 gebeurde slechts op 10.08.2015 (B.S. 24.08.2015).

De wetswijziging dateert dus ontegensprekelijk van NA de feiten.

Het is onmiskenbaar zo dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus een bijkomende straf uitmaakt voor wie er voorwerp van is, in casu verzoeker.

Immers, tengevolge van het gepleegde misdrijven riskeert verzoeker thans immens ingrijpende administratieve maatregel dewelke een duidelijk strafkarakter heeft.

Het vergeldend karakter staat als een paal boven water, waarbij verwezen wordt naar de uitspraak van het Hof van Justitie : "Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het Gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven" - HvJ. 13.09.2018

Als definitie van straf wordt gesteld : "leed dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als sanctie voor een misdrijf."

Deze (nieuwe) straf - houdende de mogelijkheid tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus - bestond nog niet op het moment van de feiten.

Aldus is verzoeker de mening toegedaan dat hij thans gestraft wordt door de toepassing van een strengere wet dewelke voordien niet bestond, hetgeen ontoelaatbaar is en rehtens niet verantwoord.

Het middel is dan ook gegrond : de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

Minstens vraagt verzoeker dat de volgende prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Grondwettelijk Hof: *"is er een verantwoord verschil in behandeling van personen met een subsidiaire beschermingsstatus waarvan de enen een ernstig misdrijf hebben gepleegd voorafgaandelijk aan 24.08.2015 en de anderen die een ernstig misdrijf gepleegd hebben later dan 24.08.2015".*

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een tewerkstellingsattest, een evaluatiegesprek, een arbeidsovereenkomst en een schrijven van de personeelsdirecteur van Konings nv neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van dezelfde wet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken omdat (i) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf gepleegd heeft in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet, nu hij op 29 september 2016 door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld werd tot vijf jaar gevangenisstraf (waarvan 30 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar) omwille van zijn betrokkenheid bij twee feiten van diefstal met geweld gepleegd onder verzwarende omstandigheden en hij blijkens hetzelfde vonnis tevens schuldig werd bevonden aan het plegen van het misdrijf van verkrachting en het misdrijf van aanranding van de eerbaarheid met bedreiging op een meerderjarig persoon en omdat (ii) de redenen die hij aanbracht een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker niet naar Afghanistan mag worden teruggestuurd.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat dus uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.3.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c), uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker op 10 augustus 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet nu hij op 29 september 2016 door de correctionele rechtbank te Hasselt werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van vijf jaar (waarvan 30 maanden met uitstel gedurende vijf jaar) wegens zijn betrokkenheid bij twee diefstallen met geweld, verkrachting en aanranding van de eerbaarheid met bedreiging en omdat (ii) de redenen die hij aanbracht tot behoud van zijn status een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker betwist niet dat hij op 29 september 2016 tot een gevangenisstraf van vijf jaar werd veroordeeld wegens de voornoemde feiten. Hij betwist evenmin dat de strafrechter hierbij uitdrukkelijk stelde dat hij bij het bepalen van de strafmaat rekening hield met *“de ernst van de feiten”* en toelichtte dat er *“in hoofde van beklaagde sprake (is) van een totaal verwerpelijk gedrag, met een totaal gebrek aan respect voor niet alleen de materiële eigendom van anderen doch tevens voor hun persoonlijke fysieke integriteit”*.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing met betrekking tot de redenen die verzoeker aanbracht tot behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus als volgt gemotiveerd:

“U verklaart dat u veel spijt heeft van uw daden (CGVS, p. 13). U zat toen in een kwetsbare situatie en ging om met slechte vrienden (CGVS, p. 11) en deze hadden u op het slechte pad gebracht. U heeft zich intussen herpakt en wil zich inzetten voor de Belgische samenleving (CGVS, p. 10-11). Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent niets wijzigen aan het feit dat u in België veroordeeld bent voor ernstige feiten. Betreffende uw verklaarde goede integratie (CGVS, p. 10-11) in België (welke u staaft aan de hand van verschillende documenten) dient opgemerkt dat het CGVS

enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op basis van uw integratie in België dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.

U verklaart ook niet naar Afghanistan terug te kunnen keren omdat het in uw regio van herkomst, de provincie Ghazni, onveilig is en er oorlog heerst (CGVS, p. 8). U vreest ook dat u problemen zal kennen omdat u in Europa heeft verbleven (CGVS, p. 8). Deze vrees berust op een louter vermoeden. U haalt geen enkel concreet element dat hierop wijst aan. U heeft dit slechts vernomen "via de sociale media", zo beweert u (CGVS, p. 9). Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar een algemene situatie geen concrete redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïsoleerd zou worden door de taliban of anderen. In het Easo-rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt trouwens gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geïsoleerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de bevolkingsgroep der Hazara's behoort.

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw Afghaanse paspoort toont uw identiteit aan en deze wordt door het CGVS niet betwist. De overige documenten gaan over uw integratie in België en voegen verder niets toe inzake uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten opzichte van Afghanistan."

Door in het eerste middel louter te stellen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de positieve punten die hij heeft aangehaald, slaagt verzoeker er niet in deze concrete motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De omstandigheden dat verzoeker spijt heeft van zijn daden en goed geïntegreerd zou zijn, kunnen inderdaad als positief worden beschouwd, doch nemen niet weg dat de commissaris-generaal op goede gronden kon vaststellen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. De documenten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, wijzen op zijn bereidwilligheid om te werken en integratie, doch kunnen evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker er in het eerste middel op wijst dat in de bestreden beslissing het vonnis van de correctionele rechtbank te Hasselt foutief gedateerd werd, wijst de Raad erop dat de vermelding van een verkeerde datum een louter materiële vergissing is, die de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantast (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.298) en die door de Raad eenvoudig kan worden rechtgezet. In casu stelt de Raad inderdaad vast dat het vonnis van de correctionele rechtbank te Hasselt niet op 29 september 2018, doch wel op 29 september 2016 werd uitgesproken, zoals in de bestreden beslissing meerdere malen correct wordt weergegeven.

Waar verzoeker in het eerste middel betoogt dat het niet van behoorlijk bestuur getuigt wanneer een overheid bijna twee jaar na het in kracht van gewijsde gaan van een vonnis van de correctionele rechtbank wegens een beweerdelijk ernstig misdrijf, desalniettemin toch overgaat tot toekenning van de subsidiaire bescherming om vervolgens vlak nadien een procedure tot intrekking op te starten en uit te spreken, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend op 10 augustus 2012, en dus niet bijna twee jaar na het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis van de correctionele rechtbank te Hasselt van 29 september 2016. Verzoekers grief mist dan ook feitelijke grondslag.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, is ook de Raad van oordeel dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen argumenten aan om deze beoordeling te weerleggen of te ontkrachten.

Voor zover verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de door hem gepleegde feiten dateren van voor de invoering (en inwerkingtreding) van artikel 55/5/1 in de Vreemdelingenwet en dat het onmiskenbaar zo is dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus voor hem een bijkomende straf is die nog niet bestond op het ogenblik van de feiten, zodat hij thans met de bestreden beslissing gestraft wordt door de toepassing van een strengere wet die voordien niet bestond, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus een straf is in de zin van het door hem geschonden geachte artikel 2, eerste lid, van het Strafwetboek. In de artikelen 7 en 7bis van het Strafwetboek worden de verschillende straffen opgesomd, doch de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus komt hier niet in voor. Verzoeker definieert het begrip overigens zelf als *“leed dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als sanctie voor een misdrijf”*, terwijl de commissaris-generaal geen deel uitmaakt van de rechterlijke macht wanneer hij een beslissing neemt tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Een schending van artikel 2, eerste lid, van het Strafwetboek of van *“het verbod op retroactieve bestraffing”* wordt bijgevolg niet aangetoond.

In het tweede middel vraagt verzoeker de Raad nog de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“is er een verantwoord verschil in behandeling van personen met een subsidiaire beschermingsstatus waarvan de enen een ernstig misdrijf hebben gepleegd voorafgaandelijk aan 24.08.2015 en de anderen die een ernstig misdrijf gepleegd hebben later dan 24.08.2015”.

De Raad stelt evenwel vast dat uit de lezing van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat er een verschil zou zijn in behandeling van personen met een subsidiaire beschermingsstatus die een ernstig misdrijf hebben gepleegd voor 24 augustus 2015 enerzijds en van personen met een subsidiaire beschermingsstatus die een ernstig misdrijf hebben gepleegd na deze datum. De sanctie van de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus geldt volgens deze bepaling immers voor elke *“vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn”*. De door verzoeker gesuggereerde prejudiciële vraag gaat aldus uit van een verkeerde premisse en hoeft bijgevolg niet gesteld te worden.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

2.3.3.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dit advies in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum* voorkomt, is het te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt dan ook geen aanvechtbare rechtshandeling (*cf.* RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.3.3.3. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 10 augustus 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn vertrouwenspersoon, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle

gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/5/1 *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker in hoogst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN